

Sygn. akt I C 711/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant: Milena Bartłomiejczyk

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2017 roku

na rozprawie w Łodzi

sprawy z powództwa K. R. (1)

przeciwko D. W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego D. W. na rzecz powoda K. R. (1) kwotę 11.611 zł (jedenaście tysięcy sześćset jedenaście złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 maja 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego D. W. na rzecz powoda K. R. (1) kwotę 1.607,09 zł (jeden tysiąc sześćset siedem złotych dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości;

III. nakazuje pobrać od pozwanego D. W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 1.603,02 zł (jeden tysiąc sześćset trzy złote dwa grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 711/16

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 4 marca 2014 r. powodowie R. R. (1) i K. R. (1), zastępowani przez adwokata, wnieśli o zasądzenie od pozwanego D. W.:

- na rzecz R. R. (1) kwoty 5.805,50 zł z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 1 maja 2013 r. do dnia zapłaty,
- na rzecz K. R. (1) kwoty 5.805,50 zł z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 1 maja 2013 r. do dnia zapłaty,
- solidarnie na rzecz powodów kosztów procesu według norm przepisanych,

także o zwolnienie powodów od kosztów sądowych w całości.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 13 sierpnia 2011 r. została sporządzona umowa sprzedaży samochodu pomiędzy W. L. (1) a Ł. Ł.. W dniu 23 września 2012 r. R. R. (1) i K. R. (1) zawarli z D. W. umowę sprzedaży na podstawie której za kwotę 9.900 zł nabyli od pozwanego samochód osobowy marki R. (...) o numerze tablic rejestracyjnych (...) oraz o numerze nadwozia (...). W trakcie użytkowania samochodu okazało się, iż samochód stanowi w rzeczywistości własność Ł. Ł.. Po objęciu samochodu w posiadanie powodowie ponieśli następujące wydatki na samochód:

- koszt wymiany części zamiennych 1.296 zł,
- opłata za przegląd techniczny pojazdu 94 zł,
- opłata za rejestrację samochodu 198 zł,
- opłata za poradę prawną – przygotowanie oświadczenia o odstąpieniu od umowy 123 zł.

/pozew o zapłatę z dn. 04.03.2014 r. k. 2 – 10/

Postanowieniem z dnia 14 marca 2014 r. Sąd zwolnił R. R. (1) i K. R. (1) of kosztów sądowych w całości.

/postanowienie z dn. 14.03.2014 r. k. 47/

W dniu 16 lutego 2015 r. Sąd wydał wyrok zaoczny orzekając w sprawie zgodnie z żądaniem pozwu.

/wyrok zaoczny z dn. 16.02.2015 r. k. 73/

Odpis wyroku zaocznego i pozwu został doręczony pozwanemu dnia 19 lutego 2015 r.

/potwierdzenie odbioru k. 75/

We wniesionym w dniu 5 marca 2015 r. sprzeciwie od wyroku zaocznego z dnia 16 lutego 2015 r. pozwany D. W. zaskarżył ww. wyrok wskazując, iż jest on dla pozwanego wysoce krzywdzący i bezzasadny. Pozwany wskazał, iż w sprawie jest poszkodowanym, o czym sam dowiedział się po roku od zakupu pojazdu i kilka miesięcy po jego zbyciu. Pozwany wskazał także, iż nie jest pokrzywdzonym K. R. (1), albowiem nie był on obecny przy zawieraniu umowy sprzedaży pojazdu, a został dopisany do umowy na prośbę R. R. (1). Pozwany podniósł, iż gdyby powód w umówionym okresie 14 dni od zawarcia umowy sprawdził pojazd i zawiadomił o problemie, to pozwany by samochód odebrał i zwrócił kwotę transakcji, o ile niemożliwym byłoby uzyskanie ciągłości umowy. Jednakże w ocenie pozwanego żądanie powodów sprowadza się do wykorzystania tego, że po zakupie nastąpił wypadek z udziałem samochodu. Pozwany przyznał, iż samochód sprzedał koledze, z którym przyjaźnił się z uwagi na chęć uzyskania zniżek na ubezpieczenie OC, a gdy samochód zamierzał sprzedać naprawdę – odstąpili wraz z kolegą od tejże umowy.

/sprzeciw z dnia 5.03.2015 r. od wyroku zaocznego k. 78 – 83/

Postanowieniem z dnia 14 marca 2016 r. Sąd zawiesił postępowanie w sprawie z dniem 20 lutego 2016 r. wobec zgonu powoda R. R. (1).

/postanowienie z dn. 14.03.2016 r. k. 156/

Postanowieniem z dnia 9 grudnia 2016 r. Sąd podjął postępowanie w sprawie z udziałem K. R. (1) jako następcy prawnego zmarłego R. R. (1).

/postanowienie z dn. 14.03.2016 r. k. 156/

Pismem z dnia 13 stycznia 2017 r. pełnomocnik powoda K. R. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 11.611 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 maja 2013 r. do dnia zapłaty podtrzymując żądanie pozwu.

/pismo procesowe pełnomocnika powoda z dn. 13.01.2017 r. k. 107/

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały dotychczas zajęte stanowiska.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Według stanu na dzień 19 sierpnia 2011 r. właścicielem pojazdu marki R. (...) rocznik 2011 r. o nr nadwozia (...) był W. L. (2).

/okoliczność bezsporna/

W dniu 19 sierpnia 2011 r. została zawarta umowa sprzedaży samochodu marki R. (...) rocznik 2011 r. o nr nadwozia (...) pomiędzy D. W. (Kupującym), a W. L. (1) (Sprzedającym) rzekomo reprezentowanym przez K. P..

/umowa sprzedaży samochodu z dn. 19.08.2011 r. k. 35, przesłuchanie D. W. w charakterze strony, elektroniczny protokół rozprawy z dn. 27.03.2017 r. k. 187/

Pozwany zakupił samochód marki R. (...) w Ś. od K. P., który podawał się za pełnomocnika W. L. (1) ze S.. Pozwany dokonując transakcji sprawdził dokumenty i nie zgadzało się, iż w dowodzie rejestracyjnym jest inna osoba niż ta, która mu sprzedała samochód. Po zakupie pozwany nie rejestrował samochodu.

/przesłuchanie D. W. w charakterze strony, elektroniczny protokół rozprawy z dn. 27.03.2017 r. k. 187/

K. P. w dniu 19 sierpnia 2011 r. doprowadził D. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez zawarcie umowy kupna sprzedaży samochodu marki R. (...) o nr rej. (...) nr VIN: (...) w ten sposób, że sprzedał mu samochód podając się za osobę upoważnioną przez L. do sprzedaży pojazdu, a taką nie był, przy czym wykorzystał podpis L. złożony na niewypełnionym danymi nabywcy blankiecie umowy kupna sprzedaży pojazdu, przy czym oskarżony następnie doprowadził do wypełnienia tego blankietu danymi nabywcy w sposób niezgodny z wolą W. L. (1) czym wyrządził szkodę o łącznej wysokości 7.000 zł w mieniu wymienionego pokrzywdzonego.

/akta sprawy II K 43/14 – wyrok SR w Zgierzu z dn. 11.06.2014 r. k. 178/

Pozwany D. W. po zakupie pojazdu zawarł z kolegą – J. W. umowę sprzedaży celem obniżenia składki OC. Następnie przed sprzedaniem tegoż pojazdu powodom odstąpił od umowy sprzedaży pojazdu z J. W..

/przesłuchanie D. W. w charakterze strony, elektroniczny protokół rozprawy z dn. 27.03.2017 r. k. 187/

W dniu 23 września 2012 r. pomiędzy D. R. i K. R. (1) (Kupującymi) a D. W. (Sprzedającym) została zawarta umowa sprzedaży samochodu, na podstawie której Sprzedający oświadczył, iż sprzedaje, a Kupujący oświadczyli, że kupują samochód osobowy marki L. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nr nadwozia (...) za kwotę 9.900 zł (§ 2). Sprzedający otrzymał zapłatę w chwili zawarcia umowy.

W § 1 umowy sprzedaży wskazano, iż sprzedający oświadcza, że jest właścicielem samochodu osobowego marki L. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nr nadwozia (...) oraz oświadczył, iż opisany samochód wolny jest od jakichkolwiek wad prawnych i obciążeń na rzecz osób trzecich oraz nie jest przedmiotem żadnego postępowania bądź zabezpieczenia.

W § 3 umowy Kupujący oświadczyli, iż dokładnie zapoznali się ze stanem technicznym nabywanego samochodu. Oświadczyli nadto, iż nabyli samochód w takim stanie technicznym, w jakim aktualnie się on znajdował i z tego tytułu nie będą zgłaszać roszczeń w stosunku do sprzedającego.

/umowa sprzedaży samochodu z dn. 23.09.2012 r. k. 34/

Parafowe podpisy (...) na umowie z dnia 23 września 2012 r. jest autentycznym podpisem K. R. (1) i został przez niego wykonany.

Parafowy podpis (...) złożony na umowie z dnia 23 września 2012 r. jest autentycznym podpisem R. R. (1) i został przez niego wykonany.

Parafowy podpis (...) złożony na umowie z dnia 19 sierpnia 2011 r. jest autentycznym podpisem D. W. i został przez niego wykonany.

/opinia biegłego sądowego z zakresu kryminalistycznego badania dokumentów k. 117 – 129/

Powód R. R. (1) pojechał w dniu 23 września 2012 r. do pozwanego celem dokonania zakupu pojazdu marki R. (...). K. R. (1), którego wówczas przy podpisaniu umowy nie było, został do niej dopisany i złożył swój podpis dnia następnego w obecności pozwanego.

/przesłuchanie K. R. (1) w charakterze strony, elektroniczny protokół rozprawy z dn. 27.03.2017 r. k. 187/

Pozwany dnia 24 września 2012 r. przyjechał do powodów aby odebrać pozostawioną w samochodzie własność.

/okoliczność bezsporna/

Powodowie przy zakupie otrzymali pierwszą umowę sprzedaży między pozwanym a osobą ze S., a także dowód rejestracyjny, ubezpieczenie i kartę pojazdu. W dowodzie rejestracyjnym jako właściciel figurowała osoba ze S. – będąca pierwotnym sprzedawcą z umowy między pozwanym a osobą ze S. przedstawionej przez pozwanego. Powód R. R. (1) opłacił podatek w Urzędzie Skarbowym. Następnie powodowie mieli pojazdem marki R. (...) kolizję, po którym dowód rejestracyjny został zabrany przez Policję. Samochód stał u mechanika długo z uwagi na brak środków na naprawę. Po naprawie powodowie chcieli go przerejestrować, co jednak się nie udało, gdyż dowód rejestracyjny został wysłany do Ś.. Odmowa rejestracji nastąpiła z uwagi na brak ciągłości umów.

/okoliczność bezsporna, protokół rozprawy z dn. 27.01.2016 r. k. 149 – 153/

Pismem z dnia 31 maja 2013 r. Starostwo Powiatowe w Z. poinformowało powodów o pozostawieniu bez rozpoznania wniosku o z dnia 28 maja 2013 r. o rejestrację pojazdu marki R. (...) z uwagi na nieusunięcie w terminie braków we wniosku.

/pismo Starostwa Powiatowego w Z. k. 29/

Pismem z dnia 20 marca 2013 r., doręczonym 22 marca 2013 r., powodowie wezwali pozwanego do załączenia wszystkich umów sprzedaży pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...).

/pismo powodów z dn. 20.03.2013 r. k. 43, potwierdzenie odbioru k. 43 v./

Powodowie zwlekali z zarejestrowaniem pojazdu, gdyż nie mieli środków na zapłatę podatku.

/przesłuchanie K. R. (1) w charakterze strony, elektroniczny protokół rozprawy z dn. 27.03.2017 r. k. 187/

Samochód był sprawny, ale zdaniem mechanika z którym konsultował się R. R. (1), kilka rzeczy należało wymienić.

/przesłuchanie K. R. (1) w charakterze strony, elektroniczny protokół rozprawy z dn. 27.03.2017 r. k. 187/

Powodowie ponieśli w dniu 27 września 2012 r. koszt 1.308,01 zł z tytułu potrzebnych napraw pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...).

/dokument oszacowania kosztów k. 30, faktura VAT nr (...) k/ 31/

W dniu 28 marca 2013 r. R. R. (2) zawiadomił Prokuraturę Rejonową w Zgierzu i popełnieniu przestępstwa.

/zawiadomienie z dn. 27.03.2013 r. k. 32 – 33/

W dniu 2 stycznia 2012 r. dowód rejestracyjny pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...) został zatrzymany przez Policję z uwagi na uszkodzenie powypadkowe. Badanie techniczne z dnia 18 marca 2013 r. wykazało ustanie przyczyn zatrzymania dowodu rejestracyjnego. Koszt badania technicznego wyniósł 94 zł.

/pokwitowanie k. 38, zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym k. 39, paragon k. 39 v./

W dniu 22 kwietnia 2013 r. R. R. (1) i K. R. (1) złożyli D. W. oświadczenie o odstąpieniu od umowy „kupna – sprzedaży” zawartej w dniu 23 września 2012 r. dotyczącej samochodu osobowego marki R. (...) o nr tablic rejestracyjnych (...) oraz numerze nadwozia (...) powołując się na art. 560 § 1 k.c. R. R. (1) i K. R. (1) wezwali D. W. w terminie 7 dni od doręczenia oświadczenia do zwrotu kwoty 9.900 zł z tytułu zapłaty ceny ustalonej w umowie wyrażając gotowość zwrotu pojazdu. Oświadczenie zostało doręczone pozwanemu dnia 23 kwietnia 2013 r.

/oświadczenie o odstąpieniu od umowy k. 40 – 41, potwierdzenie odbioru k. 42/

Powodowie ponieśli koszt w kwocie 123 zł z tytułu usługi adwokackiej w dniu 18 kwietnia 2013 r.

/paragon fiskalny k. 45/

Pismem nadanym listem poleconym w Urzędzie Pocztownym dnia 13 czerwca 2013 r. pełnomocnik R. R. (1) i K. R. (1) wniósł do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział I Cywilny o zawezwanie D. W. do próby ugodowej w sprawie o zwrot kwoty 9.900 zł.

/zawezwanie do próby ugodowej z dn. 13.06.2013 r. k. 26 – 28/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił opierając się o dowody zaprezentowane przez strony w toku postępowania, w tym w szczególności dowód z wyroku Sądu Rejonowego w Zgierz z dnia 11 czerwca 2014 r. w sprawie II K 43/14, a także dowody z dokumentów i z przesłuchania stron. Dowody te Sąd ocenił w świetle art. 233 k.p.c. i poczynił ustalenia jak wyżej. Ustalając autentyczność podpisów stron złożonych na umowach sprzedaży pojazdu z dnia 19 sierpnia 2011 r. i 23 września 2012 r. Sąd oparł się na niekwestionowanej opinii biegłego grafologa, któremu przyznał wiarę w całości.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie początkowo powodowie R. R. (1) i K. R. (1), a następnie sam K. R. (1) dochodzili od pozwanego D. W. zwrotu świadczenia spełnionego w wykonaniu umowy sprzedaży samochodu marki R. (...) od której odstąpili. Spór dotyczył przede wszystkim kwestii prawnych związanych z odpowiedzialnością pozwanego z tytułu rękojmi za wady pojazdu sprzedanego powodom, a także legitymacji procesowej K. R. (1).

Stosownie do treści art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Zgodnie z treścią art. 556 § 1 k.c. według stanu na dzień zawarcia między powodami a pozwanym umowy sprzedaży sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę zmniejszającą jej wartość lub użyteczność ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub z przeznaczenia rzeczy, jeżeli rzecz nie ma właściwości, o których istnieniu zapewnił kupującego, albo jeżeli rzecz została kupującemu wydana w stanie niepełnym (rękojmia za wady fizyczne). § 2 komentowanego przepisu przewidywał, iż sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana stanowi własność osoby trzeciej albo jeżeli jest obciążona prawem osoby trzeciej; w razie sprzedaży praw sprzedawca jest odpowiedzialny także za istnienie praw (rękojmia za wady prawne).

W niniejszej sprawie pozwany kwestionował istnienie po stronie K. R. (1) legitymacji czynnej w sprawie wskazując, iż K. R. (1) nie był stroną umowy z dnia 23 września 2012 r. Sąd poczynił jednakże odmienne ustalenia. Z załączonej

przez strony umowy sprzedaży wynika, iż K. R. (1) umowę podpisał i został w niej wskazany jako jeden z Kupujących. Jakkolwiek obie strony przyznały, iż w dniu 23 września 2012 r. K. R. (1) nie był obecny przy podpisywaniu umowy, to jednak Sąd przyznał przesłuchaniu powoda w charakterze strony wiarę w całości ustalając, iż powód umowę podpisał następnego dnia w obecności pozwanego, który przyjechał po rzeczy zostawione w aucie. Autentyczność podpisu K. R. (1) na załączonej umowie została wykazana w drodze opinii biegłego sądowego grafologa, która to opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron. W konsekwencji, jako jeden z kupujących, powód K. R. (1) od początku procesu miał legitymację czynną do wystąpienia z powództwem. Po śmierci ojca, jako jedyny spadkobierca, wstąpił zaś również w jego miejsce w procesie. Nawet zaś w razie uznania, iż powód K. R. (1) nie nabył współwłasności pojazdu marki R. (...) z uwagi na niepodpisanie umowy z dnia 23 września 2012 r., to i tak ostatecznie w toku niniejszego procesu brak legitymacji został uzupełniony. W takiej bowiem sytuacji bezspornie między stronami jedynym nabywcą byłby R. R. (3), w którego miejsce K. R. (2) wstąpił w całości w drodze spadkobrania jako następca prawny. Zarzut braku legitymacji czynnej okazał się zatem bezpodstawny.

Przechodząc do meritum sprawy wskazać należy, iż po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy Sąd ustalił, że powództwo jest zasadne w całości. Zgodnie z powołanym wyżej art. 556 § 2 k.c. sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana stanowi własność osoby trzeciej albo jeżeli jest obciążona prawem osoby trzeciej.

W niniejszej sprawie Sąd związany był – zgodnie z art. 11 k.p.c. – ustaleniami wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 11 czerwca 2014 r. co do popełnienia przestępstwa przez K. P., który

doprowadził D. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez zawarcie umowy kupna sprzedaży samochodu marki R. (...) o nr rej. (...) nr VIN: (...) w ten sposób, że sprzedał mu samochód podając się za osobę upoważnioną przez L. do sprzedaży pojazdu, a taką nie był. Sąd związany był zatem tym, że umowa z dnia 19 sierpnia 2011 r. zawarta pomiędzy D. W. a W. L. (1) była nieważna i nie doprowadziła do przeniesienia na D. W. własności samochodu osobowego marki R. (...). W konsekwencji D. W. nie był uprawniony do rozporządzenia samochodem poprzez jego sprzedaż R. R. (1) i K. R. (1). Skoro pozwany zbył powodowi pojazd stanowiący własność osoby trzeciej należało przyjąć, iż samochód ten jest obciążony wadą prawną. Pozwany, nie zdołał powołać się na okoliczności, które wyłączałyby jego odpowiedzialność cywilną, albowiem – zgodnie z powołanym wyżej art. 556 k.c. ponosił on cywilną odpowiedzialność za wady prawne, którymi rzecz przez niego sprzedana była dotknięta.

W razie ujawnienia się wady przedmiotu sprzedanego, sprzedawca staje się odpowiedzialny wobec kupującego za istnienie wady. Wskazać trzeba również argumentację obalającą powoływanie się przez pozwanego na okoliczność, iż on sam został oszukany. Mianowicie w literaturze prezentowany jest pogląd, iż ustawowa odpowiedzialność sprzedawcy z tytułu rękojmi za wady sprzedanej rzeczy ma charakter absolutny. Oznacza to, że sprzedawca nie może się zwolnić z odpowiedzialności, która obciąża go niezależnie od tego, kto spowodował wadliwość rzeczy, od istnienia winy sprzedawcy bądź też w ogóle jego wiedzy o wadliwości rzeczy. Brak wiedzy nie wpływa na wyłączenie odpowiedzialności czy nawet jej ograniczenie. Zarzut pozwanego, iż przy zawieraniu umowy sprzedaży działał w dobrej wierze i że sam został oszukany, o czym dowiedział się dopiero później, nie mógł odnieść zamierzonego skutku.

Stosownie do treści art. 560 § 1 – 2 k.c. jeżeli rzecz sprzedana ma wady, kupujący może od umowy odstąpić albo żądać obniżenia ceny. Jednakże kupujący nie może od umowy odstąpić, jeżeli sprzedawca niezwłocznie wymieni rzecz wadliwą na rzecz wolną od wad albo niezwłocznie wady usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona przez sprzedawcę lub naprawiana, chyba że wady są nieistotne. Jeżeli kupujący odstępuje od umowy z powodu wady rzeczy sprzedanej, strony powinny sobie nawzajem zwrócić otrzymane świadczenia według przepisów o odstąpieniu od umowy wzajemnej. Stosownie do treści art. 576 k.c. uprawnienia z tytułu rękojmi za wady prawne rzeczy sprzedanej wygasają z upływem roku od chwili, kiedy kupujący dowiedział się o istnieniu wady. Jeżeli kupujący dowiedział się o istnieniu wady prawnej dopiero na skutek powództwa osoby trzeciej, termin ten biegnie od dnia, w którym orzeczenie wydane w sporze z osobą trzecią stało się prawomocne. Upływ powyższego terminu nie wyłącza wykonania uprawnień z tytułu rękojmi, jeżeli sprzedawca wadę podstępnie zataił.

W niniejszej sprawie zachowanie przez pozwanych terminu do skorzystania z uprawnień wynikających z rękojmi za wady prawne rzeczy sprzedanej nie budził wątpliwości. Powodowie nabyli rzecz w dniu 23 września 2012 r. O wadzie prawnej w sposób nie budzący wątpliwości dowiedzieli się dopiero z pismo Wydziału Komunikacji pozostawiającego wniosek o zarejestrowanie pojazdu bez rozpoznania z uwagi na brak ciągłości umów sprzedaży. Termin do skorzystania z uprawnień rozpoczął w stosunku do pozwanych bieg dopiero w marcu 2012 r., zaś już w dniu 22 kwietnia 2013 r. R. R. (1) i K. R. (1) złożyli D. W. oświadczenie o odstąpieniu od umowy „kupna – sprzedaży” zawartej w dniu 23 września 2012 r. Termin do złożenia oświadczenia został zatem bezspornie zachowany.

Konsekwencją odstąpienia od umowy jest obowiązek zwrotu przez strony tego, co sobie wzajemnie świadczyły, a zatem powód słusznie domaga się od pozwanego zwrotu ceny zakupu. Fakt, że kupujący nie może zwrócić sprzedawcy samochodu, który został mu odebrany przez właściciela, nie pozbawia go roszczenia o zwrot ceny (tak Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 13 października 2000 r., sygn. akt II CKN 288/00, LEX nr 479342, 4 lutego 2011 r., sygn. akt III CSK 144/10, LEX nr 1102863). W przekonaniu Sądu na uwzględnienie zasługiwało całe żądanie powoda tj. kwota 11.611 zł. Oprócz oczywistego kosztu zwrotu uiszczonej przez powodów pozwanemu ceny w wysokości 9.900 zł, Sąd uznał zasadność zwrotu również pozostałych kosztów. Zgodnie bowiem z art. 494 § 1 k.c. strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy, a druga strona obowiązana jest to przyjąć. Strona, która odstępuje od umowy, może żądać nie tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również na zasadach ogólnych naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania. Bez wątpienia zatem do zwrotu świadczeń należy zastosować zasadę pełnego odszkodowania. Powodowie nabywając pojazd w dobrej wierze rozpoczęli użytkowanie, z którym związane były znaczne koszty przez nich poniesione - koszt wymiany części zamiennych 1.296 zł, opłata za przegląd techniczny pojazdu 94 zł, opłata za rejestrację samochodu 198 zł oraz opłata za poradę prawną – przygotowanie oświadczenia o odstąpieniu od umowy 123 zł. Dopiero po poniesieniu tych kosztów powzięli z całą pewnością informację, iż samochód jest dotknięty wadą prawną, która powoduje możliwość od umowy odstąpienia. Poniesione koszty były zatem uzasadnionymi i w istocie – wobec ujawnienia wady – stanowiły szkodę jakiej doznali powodowie.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w punkcie I. sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 455 k.c. uwzględniając, iż powodowie składając oświadczenie o odstąpieniu od umowy z dnia 23 września 2012 r. pismem doręczonym pozwanemu dnia 23 kwietnia 2013 r. wyznaczyli mu 7 – dniowy termin spełnienia świadczenia. Po upływie przedmiotowego terminu, tj. od dnia 1 maja 2013 r. roszczenie stało się wymagalne w całości. Rozstrzygając w przedmiocie odsetek Sąd uwzględnił również zmianę brzmienia przepisów o odsetkach i wprowadzenie odsetek ustawowych w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie.

Wobec przegrania przez pozwanego procesu w całości, o jego kosztach Sąd rozstrzygnął opierając się o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. W związku z powyższym, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. strona pozwana winna jest zwrócić powodowi wszystkie celowo poniesione przez niego koszty dochodzenia roszczenia, do których należały koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł (§ 6 pkt 4) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Dz.U. Dz.U.2013.461 t.j. z dnia 2013.04.16) oraz koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. oraz koszty dojazdu na termin rozprawy powoda, którego stawiennictwo było obowiązkowe, a koszty dojazdu z innego kraju wykazane.

Na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanego D. W. – jako przegrywającego postępowanie w całości – kwotę 1.603,02 zł stanowiącą koszty wyłożone tymczasowo przez Skarb Państwa, na które składały się koszty wynagrodzenia biegłego grafologa w kwocie 1.021,02 zł (k. 134) oraz opłata sądowa od pozwu w kwocie 582 zł.